

Judikatūras krājums

Lieta C-36/17

Daher Muse Ahmed
pret
Bundesrepublik Deutschland

(*Verwaltungsgericht Minden* lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesas Reglamenta 99. pants – Regula (ES) Nr. 604/2013 – Dalībvalsts noteikšana, kura atbildīga par patvēruma pieteikuma, ko trešās valsts valstspiederīgais iesniedzis kādā no dalībvalstīm, izskatīšanu – Starptautiskās aizsardzības pieteikums, ko iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais, kuram ir piešķirta alternatīvā aizsardzība – Atpakaļuzņemšanas procedūras piemērojamība

Kopsavilkums – Tiesas (trešā palāta) 2017. gada 5. aprīļa rīkojums

Robežkontrole, patvēruma un imigrācija — Patvēruma politika — Kritēriji un mehānismi tādas dalībvalsts noteikšanai, kura ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu — Regula Nr. 604/2013 — Atpakaļuzņemšanas procedūra — Piemērošanas joma — Starptautiskās aizsardzības pieteikums, ko dalībvalstī iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais, kuram citā dalībvalstī ir piešķirta alternatīvā aizsardzība — Izslēgšana

(Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas Nr. 604/2013 18. panta 1. punkta b)-d) apakšpunkts un 23. panta 1. punkts)

Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Regulas (ES) Nr. 604/2013, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, tiesību normas un principi, kas tieši vai netieši reglamentē atpakaļuzņemšanas pieprasījuma iesniegšanas termiņus, nav piemērojami tādā situācijā kā pamatlietā, kurā trešās valsts valstspiederīgais ir iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu vienā dalībvalstī pēc tam, kad cita dalībvalsts viņam bija piešķirusi alternatīvās aizsardzības statusu.

Šajā ziņā ir jāuzsver, ka šīs normas, kuru mērķis ir noteikt šajā regulā paredzētās atpakaļuzņemšanas procedūras norisi, nodrošinot, ka atpakaļuzņemšanas pieprasījums tiek iesniegts saprātīgā termiņā, pēc savas būtības ir piemērojamas tikai situācijās, kurās saskaņā ar minēto regulu šādu procedūru principā var iedarbīgi uzsākt. No minētas regulas 23. panta 1. punkta izriet, ka šādās situācijās atpakaļuzņemšanas procedūru var piemērot tikai šīs regulas 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktā minēto personu pārsūtīšanai. Šīs trīs pēdējās minētās tiesību normas attiecīgi ir piemērojamas pieteikuma iesniedzējam, kura pieteikums tiek izskatīts, trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam, kurš atsaucis pieteikumu tā izskatīšanas laikā, un trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam, kura pieteikums ir noraidīts.

Šajā ziņā ir jānorāda, ka Regulas Nr. 604/2013 18. panta 1. punkta d) apakšpunktā nav precizēts, vai tajā minētais noraidītais “pieteikums” ir starptautiskās aizsardzības pieteikums vai patvēruma pieteikums *stricto sensu*. Ja šī tiesību norma būtu jāinterpretē kā tāda, kurā ir norāde uz patvēruma pieteikuma noraidīšanu, tad to, iespējams, varētu piemērot trešās valsts valstspiederīgajam, kuram ir piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss, jo saskaņā ar Direktīvas 2013/32 10. panta 2. punktu šis statuss ir jāpiešķir tikai pēc tam, kad ir noteikts, ka pieteikuma iesniedzējs neizpilda nosacījumus, lai saņemtu bēgļa statusu. Tomēr šo Regulas Nr. 604/2013 18. panta 1. punkta d) apakšpunkta interpretāciju nevar atbalstīt.

Tādējādi no Regulas Nr. 604/2013 23. panta 1. punkta, aplūkojot to kopsakarā ar tās 18. panta 1. punkta d) apakšpunktu, izriet, ka dalībvalsts saskaņā ar šajā regulā definētajām procedūrām nevar iedarbīgi pieprasīt citai dalībvalstij uzņemt atpakaļ tādu trešās valsts valstspiederīgo kā pamatlietā, kas ir iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu šajā pirmajā dalībvalstī pēc tam, kad otrā minētā dalībvalsts viņam bija piešķirusi alternatīvās aizsardzības statusu.

(skat. 25., 27., 28., 30.–32., 41. un 42. punktu un rezolutīvo daļu)